

Kapittel 12, D-dag3

Villi var våknet for en stund siden, men han hadde ikke lyst til å stå opp. Men selv om han prøvde å sovne igjen, - så klarte han det ikke. Helst ville han sove bort hele returen og ganske enkelt våkne opp igjen i den vante kahytten. Men nei, som vanlig ble han holdt våken av sine ustoppelige tanker. Det var som et maskineri som bare kjørte på helautomatikk og involverte han som sjefen for det hele. Han satte seg opp i sengen. Helst ville han ikke oppsummere gårsdagen, men det skjedde allikevel. Alt i alt, så kunne møtet ses som en lang rekke gjensidige fornærmelser, - med visse opplysende øyeblikk. Men tross alle de episoder, så har han aldri følt seg så forlegen som under melkingen i kvinnes selskap.

Villi trakk pusten dypt. Det var ingen hensikt i å lure seg selv til å tro at man bare kan sove bort en dag. Tross alt, så var en visstnok programmert til en 3-3 deling av tiden. En tredel til underbevisstheten ved den natthlige søvn. En tredel til bevisstheten ved daglige gjøremål, så som jobb. Og den siste tredel til overbevissthetens filosofi. Han kikket på nattbordet hvor flaskene stod. Denne gang gadd han ikke engang å blande. Denne gang tok han flasken til munnen og helte det ned i en solid slurk. Skal man holde ut enda en dag i dette vanvittige seilas, så blir man bare nødt til å koble overbevisstheten og underbevisstheten bedre sammen. Det virket.

Etter en rask dusj og påkledning, så åpnet han døren og så sin følgesvenn Peter. Villi var blitt såpass kjent med båten at han kunne geleide gutten til et stille hjørne å sitte i fred. Så, spurte Villi. Hvordan var din kveld? Var du på fest? Var du i byen? Ble du kjent med noen? Peter så ganske fornøyd ut. Ja, ja og ja, svarte han. Nåh, det må jeg si. En virkelig sjømanns landlov i en eksotisk havn? Det kan man vel si, svarte Peter hemmelighetsfullt. Kom så med det, utfordret Villi, fortell historien. Nei, det er vel litt privat er det ikke, sa han med et dårlig skjult smil. Nåh, så det var såpass privat. Vel, ja så skal jeg ikke spørre om detaljer. Hvis bare du ikke spør meg om detaljer om min gårsdag, mumlet Villi for seg selv. Alt jeg egentlig vil forsikre meg om, er at du har det ok og at du kommer tilbake i like god stand som da du ble overlatt til meg. Det gjør jeg i hvert fall, gliste Peter.

Villi følte at det var på tide å treffe vertskapet. Han gikk over til det øvre akterdekk igjen. Det var der passasjereren holdt til. Der lå en voksen kvinne på en solseng med solhatt, solbriller og lett sommerantrekk under en solparasoll. Villi regnet med at dette var enda en måte å arrangere et tilfeldig møte. Det kunne godt være en som ville møte han ved å late som om det var han som møtte henne. Han hoppet i det og spurte, kan jeg by på noe? Kvinnen kikket på han og vippet solbrillene ned. Har du mere å gi? Det gikk en skjelve gjennom hans kropp. Var det virkelig hun alias Lovich fra i går. Det var da en helt annen fremtoning. Den tunge russiske bunad var skiftet ut med lett ferie tøy. Hun kunne bli forvekslet med en hvilken som helst cruise-turist.

Kvinnen vinket på den asiatiske skipsgutt. Han visste på forhånd hva hun og Villi ville ha. Men denne gangen var besetningen bedre forberedt til all den venting og flying. Etter noen minutter kom han trillende med en minibar. Han plagget den til strømuttaket og viste frem innholdet. Begge gjestene var imponert. Akkurat hva jeg behøver, sa de begge. De hadde god tid og visste heller ikke hvordan de skulle åpne med noe små-snakk for å komme til sakene. Det ble nesten pinlig lenge. Så Lovich brøt stillheten. Det var ikke meningen at du skulle være bevisst, men ha en våt drøm. Vi undervurderte visst din immunitet. Villi var taus en stund til. Han måtte tenke over utspillet. Hun var da i det minste litt ærlig. Det ville være tåpelig av henne å benekte det fakta.

Jeg kan knapt forestille meg noe mere privat eller mere ydmykende. Kan du overhode forestille deg det? Lovich trakk ned solbrillene og møtte hans øyne. Det kan jeg forsikre deg at vi alle kan. Hun sukket, men det bør heller være et tema når den andre gjesten finner det best å krype ut av sitt hi.

Du vet, føydale tvangsekteskap? Villi trakk på skuldrene, for det kjente han lite til. Men han kunne i det minste forstå noe av deres problem. Det gir ingen rett i å gjøre urett fordi en selv er urettferdig behandlet, sa Villi alvorlig. Om ikke for noe, - så handlet vi ikke av fri vilje, responderte Lovich.

Jeg forstår det simpelthen ikke, fortsatte Villi. Hvorfor den nedverdiggelse, dette meningsløse tyveri? Helt ærlig om noen hadde spurt oppriktig og empatisk, - så kanskje den hadde fått det med god vilje. Kanskje, - kanskje ikke, sa Lovich. Det måtte være vitner og sikkerhet. Dessuten la hun til, hva ville du si til din kone når hun omsider fant ut? Hva tror du konsekvensen ville bli? Hun traff en nerve hos Villi. Han ble helt satt ut av spill. Selvfølgelig ville han ikke gitt noe frivillig eller deltatt på tradisjonelt vis.

Dessuten, han hadde fremdeles lengselen tilbake til det han den gang trodde var noen av de verste årene i deres samliv. Nå så han at det kunne bli langt verre. Tross alt var det visst noe håp på begge sider og å få en normal og anstendig behandling, - selv av de overbeskyttede embetsfolk av ymse kollektiv. Hun kremtet. Vi kjenner din situasjon og har faktisk sympati og empati. Hun tok av solbrillene så han kunne se hennes øyne. De var såre. Det er en vanskelig situasjon på flere måter for mange. Prøv å ikke ta alt dette personlig. Du anses som en brikke i et spill, - en betydelig en, hvis du finner ut av det selv.

Ja du har antagelig rett, fortsatte hun. Historiske kjensgjerninger tyder på at Kreml kolliderer hvert århundre. Det er som en forbannelse som er kastet på imperiet. Men det er ikke som den lille utpostens utpost, - den der Hamlet affæren. Ja, du har antagelig rett. Så som vi har planlagt erobringen av Øst, har de planlagt erobringen av Vest. Vi kunne alle se hvordan Valdemar og hans teokrater reagerte bakenfor deres stenansikter. Det er så mange dialekter innen kroppsspråkene, la hun til. En ting er vi blitt sikre på, teokratiet vet langt mere enn de sier. De holder på noen hemmeligheter av høyeste nasjonale sikkerhet, - så alvorlige at de heller ser imperiet falle enn å innrømme. De vasker sine hender grundig og konstant.

Godt talt, sa en maskinstemme. De snudde seg begge og så Igor med en mobiltelefon. Nåh, sa Lovich tørt. Vi bør snakkes nærmere, sa stemmen. Uten noen innvendinger, satte han seg ned, sjekket minibaren og fant sin drikke. Så prøvde Igor å skrive en beskjed på mobilen med sine ti tommeltotter. Asiaten ilte til. Med høflige gester plugget han i ørepropper og slo til en tale-gjenkjenner. De vekslet noen uttrykk. Igor sa noen ord til telefonen og gutten trykket på et ikon. Maskinstemmen talte tydelig norsk. Lovich sa noe på norsk tilbake og øynene til Igor lyst opp i gjenkjennelse. Etter et par forsøk var han selv gledelig fornøyd. Så kunne han delta i samtalen allikevel.

Vel, vel, min gode skandinav, - så kan jeg fortelle deg hvorfor de tok dine gener. Villi ble så forundret som Lovich ble rasende. Igor visste på forhånd hvordan hun ville reagere og dempet henne med noen håndbevegelser som visstnok overstyrte protesten. Hva i all verden hadde de på hverandre egentlig, tenkte Villi i sitt stille sinn. Først av alt, sa Igor. Denne tid er i den fjerde teknologiske revolusjon, som særlig angår genteknologi. Som du sikkert vet så er alle de menneskelige gener kartlagt. Det gir store muligheter for nye produkter og tjenester som vi ikke engang kan fatte eller drømme om enda. Tenk hva det kan bety for livskvalitet, matproduksjon og naturen. Det har da intet med meg og mitt å gjøre, har det vel? Igor og Lovich kikket på hverandre. Hun trakk på skuldrene som å si at ordet er fritt.

Vi vet ærlig talt ikke, fortsatte Igor. Så la meg spørre først, hvorfor lavde du den opprivende saken om Dagsmars gener. Villi ble overasket av spørsmålet, - kanskje mest fordi han ikke visste det selv. Jeg vet heller ikke. Det kan ha vært noe jeg så eller hørte, - eller kanskje en drøm jeg husker litt av. Eller

en av dine dype drikke-transer? Villi trakk på skuldrene for han ville ikke diskutere det. Det var vel et slags innfall uten noen direkte mål eller mening. Det som en sier, 'en fikk en ide' eller 'en tanke slo en'. Uansett, så kunne jeg ikke helt slå den tanken fra meg, - særlig når jeg leste litt historie på internettet. Men igjen må jeg spørre, hvorfor mine gener?

Vi vet fremdeles ikke, gjentok Lovich. Men du har vekket mistanke om at du kan ha motiver, - at du driver et politisk spill. Hva, utbrøt Villi. Antydes det at jeg har noe med Kremles krise å gjøre? Tausheten bekreftet antydningen. Kors på halsen, la Villi til i et patetisk forsvar. Igor fnyste. Du har uttrykt ganske så tydelig hva religiøse besvergelses betyr for deg. Det er ikke verd 40 gullmynter engang. Villi ble såret. Jeg sier jo at jeg er ikke blasfemisk, men en kjetter, - en av den hederligste sort. La oss glemme de gamle stakkars menn, sa Lovich.

Du har også vekket en mistanke om at du kan ha noe med resten av slekten å gjøre. Villi stirret på Igor før han brast ut i latter. Dere er verre enn mine villeste drømmer, lo han. Åh, det behøver ikke å bety at en er dedikert, ektefødt eller arrangert. Vi vet godt at alle disse royale hadde sine sidesprang. Jeg skal ikke si for mange betegnelser, men noen er; horunge, løsunge, uekte, uønsket, bastard, ... Det holder, avbrøt Lovich bryskt. Igor smilte spydig. Hvordan har minstemann det forresten? Lovich bet tennene sammen og stirret morderisk tilbake. Vel, poenget er, sa han til Villi. Uansett, så vil de sjekke dine gener imot en rekke andre personer, omtrent på samme måte som de kartla menneskehetens gener. Like som enhver kan få sin slektstavle beskrevet for en liten pengesum. Men denne metoden er lagt mere sikker enn noe spytt på en vattdott, kommenterte Lovich.

Dessuten, la Igor til, noen ville gjerne ha en bastard. Man skal bare spille på de rette strenger, vet du, fikk han tilføyd før Lovich reiste seg i vrede og kylte en isbit i hans panne. Det satte en stopper for samtalen i en lang stund. La oss møtes om en halv time, sa Lovich. Vi er ikke helt ferdige, selv om enkelte har sagt mere enn måtelig. Villi synes det var godt med et avbrekk. Han gikk en tur på ytre dekk så langt han kunne. Der møtte han en trapp som gikk opp. Det gav han en illevarslende følelse av at han ikke burde gå for langt opp og inn. Allikevel så han tilstrekkelig. Skipet var virkelig en av de store cruisere. Den type som vestlige nasjoner konfiskerte fra oligarker under mistanke om lysskye virksomheter. Han holdt seg godt i ro og betraktet utsikten til Østersjøen. Antagelig hadde noen av de ansatte dobbeltroller og jobbet delvis for sikkerhetstjenesten også. Kanskje var noen av dem disse uekte som Igor tydeligvis kjente så godt til.

Båten stoppet. Det forundret Villi såpass at han ville tilbake og høre med de to andre gjestene. Igor kikket på ham. Du lurar kanskje på hvorfor vi stoppet her midt ute i Østersjøen? Villi nikket. Her, ta din coca-drikk. Det er hovedsakelig fordi vi er forut tidsplanen og må vente litt. Men det er godt vær og et spesielt sted for min nostalgi. Du kjenner sikkert godt til Bornholm. Villi nikket. Ja, Ian og jeg hadde noen interessante samtaler om det. Og allikevel, danskene vet knapt en brøkdel om sin egen øy. Men, ... Han trakk på det. Det er ikke skandinavere ignoranse jeg blir nostalgisk av, - i hvert fall ikke nå, - etter enda en konfrontasjon med henne, du vet. Igor var visst ikke engang på navn med kvinnen. Det er typisk for russiske maktmennesker som tror opponenter forsvinner bare man ignorerer dem. Ute av syne, - ute av sinn. Nei, min artsfrende, sa Igor, det er den motsatte siden denne gang.

Ystad, sa Igor med overdrevet maskulin stemme. Han ventet på en respons men møtte et spørrende blick. Ystad, gjentok Igor med tydelig skille i stavelsen. Villi trakk på skuldrene. Y-kromosom-stad, gjentok Igor og viftet med øyenbrynene. Villi sukket oppgitt. Mener du mannlig stad? Vel, det var kanskje ikke sådan svenskene selv mente bynavnet. Men se nå godt etter. Der ved stranden ligger det største spa-hotellet i hele nasjonen. Det er så stort at det tilbyr alt innen massasje og annet velbehag. Vel ikke alt akkurat der da, korrigerer han seg selv. En sådan eksklusiv fasilitet avler

naturligvis også alt innen uoffisielle tjenester i nærområdet. Man skal bare promenere på stranden, eller henge rundt på de omkringliggende barer, så får man tilbud om resten.

Et paradys, - sukket Igor. Et helvete, avbrøt Lovich. Igor tok seg til pannen i oppgitthet og mumlet, slangen er tilbake i Paradys. Villi trakk seg tilbake. Han ville ikke stå i kryssilden når en alpha-han og alpha-hun la opp til en oral duel. Det var ikke lett å få med seg hva de beskylte hverandre for, eller hva forklaringene deres var. Men det var tydeligvis langt mere enn dem personlig. Villi satte seg i sofaen ved rekka og lyttet til Igors mobiltelefon. Den oversatte noen ord og setninger som ikke helt ga sammenheng og mening. Allikevel, fikk Villi inntrykket at det var dyptgående trauma for de millioner av mennesker som led under forrige gang imperiet kollapset. Ord som arbeiderkasten og sex-arbeidere ble så hyppig nevnt som folkemord og adels-mord. Kvinnelige Gulag ble angivelig omstillet for særlig tvangsarbeide, - som massivt sexarbeide. Men at Djengis og Stalin ble nevnt flere ganger, forundret Villi først. Inntil han forsto at det var den sammenheng han selv hadde påpekt, - at Østens tengrisme slo tilbake som en dønning fra tidligere ortodokse bølger. Ukapitalistiske krav ble dels erstattet med sexarbeideres ufrivillige tjenester. Adelen var særlig utsatt, med valget mellom denslags liv, – eller død.

Igjen ble det en lang pause inntil alpha matriarken og patriarken kunne roe ned sine manisk emosjonelle sinn. Villi våget ikke å si et ord før temperaturen ble normalisert. Men han kunne ikke la vær med å fundere, mens de alle tre skyllet ned den ene drink etter den andre. Var det ganske enkelt kjernen til imperiets forfall han var vitne til? Hvor kompliserte personer ikke kunne forholde seg til andre kompliserte personer, organisasjoner og nasjoner? Tross alt, enhver organisasjon og nasjon var lavet i personers bilde. De var bare for komplekse, også for simple, til en fungerende sameksistens i lengden. Det manglet noen minste felles nevner, standarder og tilpasninger. Tross alt, soisologi er på sett og vis summen av psykologi, - så som etikk er den minste felles standard for enhver moral.

Endelig startet skipet motorene igjen. Det gav en mulighet for emneskifte. Villi prøvde med et lite avvergende utsagn. Ai, ai, kaptein, fulle seil til Kardemomme City. Det var fremdeles helt stille i et lite øyeblikk, inntil Igor og Lovich brast ut i felles latter. Villi ble lettet over deres forløsende utbrudd. De utvekslet små kommentarer mellom seg på russisk og humret av hverandres vittigheter. Etter en stund følte Villi seg litt forlegen. Han visste godt at deres humor var på bekostning av både ham selv og restene av det engang solide nordiske fellesskap. Tanker for igjennom Villis hode om de nasjonale stridigheter, den nordiske krig, det dysfunksjonelle nordiske råd, konstitusjonelle kriger, tv-serien 'The Great' - og ikke minst hans egne Holberg-aktige skjebne.

Lovich og Igor falt omsider til ro, - småhumrende. Jeg vet ikke, sa Igors oversetter. Jeg vet ikke om din humor var bevisst eller ikke. Lovich trakk på skuldrene med et smil. Men, kommentaren ville fått enhver annen, enn Kardemommene, til å le. Det er tidvis den slags Kardemomme-politikk som kan holde humøret oppe i lang tid i Faderlandet. Moderlandet, korrigerende Lovich. Faderlandet, gjentok Igor nesten uhørlig. De lot det bli liggende for husfredens skyld. Villi ønsket heller ikke flere av deres indre stridigheter.

Villi spurte avledende igjen om deres humoristiske kommentarer til om Kardemomme City. De så skeptisk på han. Er du sikker på at du vil høre det? Igors ledende spørsmål og det sleske smilet fikk Villi til å tenke seg om. Du vet, sa hans oversetter, det som er hørt kan ikke bli uhørt. Jeg regner med at det blir uhørt uansett hva jeg hører, kommenterte Villi. Igors gester til Lovich tydet på at oversetteren ikke helt dugde til språklige nyanser og ordspill. Han himlet med øynene. Hvordan i all verden kan noe uhørt være hørt? Åh, ja selvfølgelig, sa han til Lovich, - i Kardemomme City. De humret. Fortell meg, sa Villi for enkelthets skyld. Det klarte visst oversetteren fint. Ok, siden din

status er så lav og utroverdig i Skandinavia, så er det vel ingen problem med å gjengjelde litt av alle de fornærmelser du har lirt av deg. Ingen vil tro på noe av det du eventuelt gjentar.

Hva handlet hele denne reisen om? Villi visste godt at Igor visste han visste, men han svarte allikevel, - Dagmar. Nettopp. Vel, la Igor til, hun var jo bare en liten brikke i imperiets massive spill. Så sant, så sant, status som keiserinne gir makt. Men allikevel, det er fremdeles en liten pike i et enormt spill med mange mektige aktører. Hvordan i alle dager kunne foreldrene og deres nærmeste innbille seg at et pikebarn skulle endre noe som helst til deres fordel? Hum? Hvordan i all verden er det mulig for de såkalte Europas svigerfar og svigermor å ikke fatte at de selv til sist ville få alle sine narre-spill som rekyler, – og det mangfoldig? Ikke minst, hvordan i all verden er det mulig, 100 år senere å innbille seg selv og sine at det overhode finnes noen som helst styr på Kardemomme City igjen? Villi følte seg forlegen over den hånlige arrogansen. Han ante at det nettopp var det som hadde fjernstyrt den nordiske union de siste 100 år.

Riksfellesskapet, utbrøt Lovich likeså hånlig. Det er jo bare to ubeboelige provinser tilbake. Det må da du vite, Villi. du vet da godt at Norge tok med seg provinsene Island, Grønland og Færøyene til Riksfellesskapet for å danne en union mot den ... . Hun stirret Igor i øynene og sa snerrende, - de skinnsyke nekrofile nymfomaner. Det ble isende taust en stund før Lovich fortsatte i et normalt leie.

Ivans opprinnelige plan var selvfølgelig at Sverige skulle bryte unionen, bli utkjempet i balterstatene, for at Imperiet kunne kuppe de svekkede nordiske nasjoner en etter en. Men de utro hunere kunne vel ikke styre sine lyster og lot byttene få gjenvinne samling og styrke i tide. Riktignok, fungerte en slags plan C, hvor et illegalt vedtak gjorde kardemomme city til en dominerende utpost for imperiet. Der står det den dag i dag. Norge flyktet etter Napoleons vanvittigheter, Island likeså etter Adolf vanvittigheter. Tilbake er kun et massepsykotisk Kardemommestyre som innbiller ingen andre enn seg selv at restene er riksfellesskapets union.

Jeg så du rynket på nesen flere ganger, Villi, sa Igor. La meg utbedre litt om tilstanden til Kardemomme-konstitusjonen. Nille, Sofie og Dagmars ånd har tatt full kontroll og fatter lite av statsstyring. Igor ignorerte Lovich's knivskarpe blikk. Bare se på restene av alle de politiske slag. Bare se på dagens konstitusjonelle virkelighet. Ok, sa han i en pause. Ikke for at du ikke vet det, men la meg bare repetere den helt enkle og fornuftige modell for politiske styring. 'Rule by law', 'med lov skal landet bygges', 'rettferdighet'. Det er ikke kun valgflesk for opportunisten. Det er fundamentet for en fungerende sivilisasjon, - ikke for noe teatralisk og dysfunksjonelt pedokrati, - ala Egner.

Igor roet seg ned igjen og fortsatte. Det er den simple prosess enhver husholdning, enhver organisasjon, nasjon eller imperie har. Man blir enige om noen felles mål, laver budsjett og lover for å oppnå det, setter oppgaven ut til noen fagkyndige og har en viss kvalitetskontroll om at det faktisk ble lavet som bestemt. Simpelt, logisk fornuftig, - ikke sant? Villi nikket. Det var jo elementær kvalitetssikring. Ikke sant, gjentok Igor med trykk på ordet 'ikke'.

Igors blikk fikserte da han konstaterte; Overhuset er liksom forsvunnet, det finnes ingen høyreside i parlamentet, embedsværket bedriver selvjustis og revers parlamentarisme og domstolen er kortsluttet av mangfoldige parallelle apparat. Han trakk pusten dypt før han ga sitt nådestøt, det absolutt øverste konstitusjonelle overhode har ikke eksistert i Kardemomme City i det siste halve århundre. Villis øyne kviknet. Grunnloven henviser stadig til Kongens makt, selv om et dronningvelde erstattet kongeveldet og kongehuset. Igor stønnet oppgitt, - det vet selvfølgelig enhver konstitusjonell Kardemommer utmerket godt, - men laller videre som om det hele er et scenearbeide.

Med en tydelig stolthet konstaterte Igor, det er et usedvanlig ineffektivt design. Villi rystet over hans stemningsskifte. Med stolthet fortsatte Igor. Alle Nordens vasallstater har assimilert til sin egen dysfunksjonalitet. Det er særlig internasjonale organisasjoner som Nordisk Råd og EFTA, - som er så paralyisert at ikke engang migrasjons-politikken kan standardiseres og koordineres som lovmessig bestemt i internasjonale institusjoner.

Det er nesten søtt, sa Lovich og tok av parykken. Det tok Villis oppmerksomhet. Men han ble måpende da han så henne trekke på seg en lilla parykk i stedet. Så husket han alle de embetskvinner i møtet med den norske ambassaden og den etterfølgende samtalen om hans illegalt tilbakeholdte pass. Du kjenner jo godt begrepet sosialdemokrati. Det brukes som en hedersbetegnelse i valgkamper. Like godt vet dere alle at det egentlig er tale om sentrademokrati. Kikker man bare det minste på historien, så ser man at Danmarks første dronning kom fra Belarus. Siden den gang har det vært enevelde, embetsvelde og nå, - sentrademokrati. Det er fremdeles styrt fra Belarus, - som alltid. Åh, ikke se så sjokkert ut, - lille mann. Du ser jo ut som en som nettopp har oppdaget at den kardemomske politikk er oppblåste irrelevanser, så som Koran-brenning, pikebarnets CO2-fobi og Covid. Hah, utbrøt hun. At man ikke kan innse at partier som taler vesten imot, overhodet ikke er vestlige, - men selvfølgelig sponset av motpartens oligarker.

Både Igor og Lovich sto tett foran han og smilte kunstig. Intimiteten gjorde Villi urolig. Selvfølgelig, sa Igors oversetter. Selvfølgelig forsvant Dagmar sammen med resten av familien. Selvfølgelig styrket hennes dobbeltgjenger alle de parallelle statsapparater fra forrige kollaps. Selvfølgelig er det fremdeles fjernstyrt som noe skript fra Hamlet og Kardemomme by. De sto begge forenet som aldri før og smilte lurt til han. Nåh, stakkars lille mann, sa Lovich og strøk en finger over hans ansikt. Han fikk aldri tak i triggerordet hennes, - for han falt umiddelbart i koma igjen.

Peter behøvde ikke særlig forklaring, da han så Villi satt i rullestolen. Sovnet han igjen? Peter fikk et nikk til svar. Så rullet han Villi akterut til en mindre motorbåt. Denne gang, som sist fikk han egen passasje uten noen spørsmål av noen. Til sist hadde han tilbakelagt hele veien fra havnen tilbake til skipet. Det var fremdeles noe tid til alle passasjerene returnerte. Godt tenkte Peter. Så er denne turen bak oss. Det er tross alt bedre å være her på de kjente trakter. Omsider fikk han veltet Villi over i sin seng. Før han forlot lugaren, sørget han for at den sedvanlige proviant sto på nattbordet. Peter smilte litt før han slukket lyset og lukket døren bak seg.